

de Herrers Opfattelse vilde have været nødvendigt, for i Fald vi indlader os paa noget saadant, spiller vi Hasard med vor egen Tilværelse. Man gjorde altsaa ikke dette, men man henvendte sig til Folkeforbundet, og jeg har ikke hørt — jeg ved ikke, om den højtærede Minister har hørt det —, at man fra Folkeforbundets Side har rettet Bebrejdelser imod Grækenland, fordi Grækenland ikke indlod sig paa noget Neutralitetsforsvar. Derfor tror jeg ikke, det kan være saa aldeles afgørende, som man søger at give det Udseende af. Som jeg sagde før, de historiske Kendsgerninger viser, at det var Henvendelsen til Folkeforbundet, der reddede Grækenland fra den Krig, som vilde være blevet Resultatet, om Grækerne havde fulgt de Herrers Teorier. Det var Protesten og Troen paa Folkeforbundets Retfærdighedssans og Handlekraft, som reddede Grækenland. Og jeg har sagt og gentager det, at hvis vi ikke her kan stole paa Retfærdstankens og Retfærdsideens Sejr Verden over, har vi ikke det, hvortil vi kan hælde vort Hoved.

Jeg er altsaa for mit Vedkommende saaledes stillet, at jeg ikke har nogen som helst Tro paa, at det Værn, vi har skabt herhjemme, er et Værn, der vilde være i Stand til at hjælpe os i det Øjeblik, vi kom ind i internationale Forviklinger. Jeg tror ikke, der er andet for vort Vedkommende at gøre end at stole paa Voldgiftstraktaterne og den Udvikling af Voldgiftstraktaterne, som foregaar rundt om os. Og det forekommer mig, at den højtærede Minister paa et givet Tidspunkt selv har givet Udtryk for denne Tanke. Jeg tænker paa den Mindretalsbetænkning, der fremkom i Folketinget; i denne anførte den højtærede Minister og hans Partifæller, at der var visse Ting, som gjorde, at man i hvert Fald ikke paa det daværende Tidspunkt kunde gaa ind paa det Forslag, som forelaa. Der var for det første det, at Tyskland ikke var optaget i Folkeforbundet, dernæst, at man ikke havde den Voldgiftstraktat med Tyskland, som man regnede med vilde komme, og som nu er kommet i Orden; endelig var der en tredje Ting, som man nævnte i denne Betænkning, nemlig Nedrustningskonferencen. Nu tror jeg, at hvis man skal vente paa denne Nedrustningskonference, vil man komme til at vente længe. Forholdet ligger jo nemlig saadan, at det her ikke drejer sig om ensartede Kategorier af Stater, for hvilke man kan foretage en generel Nedsættelse og sige, at nu er alt i Orden. Nej, Talen er om Stater af vidt forskellig Ka-

rakter: nogle har oversøiske Interesser, andre har store militære Magtmidler og derfor ogsaa store militære Interesser, og saa er der de smaa Stater med Interesser, som langtfraligger paa det militære Omraade, og som i hvert Fald ingen oversøiske Interesser har. Derfor er det meningsløst at tro paa, at man i den nærmeste Fremtid paa en Nedrustningskonference skulde kunne naa til et Resultat, vi fuldt ud kan bygge paa. Men det forekommer mig alligevel, at man ikke har tilbørlig Respekt for Kendsgerningerne, naar man ikke tager Hensyn til, at Tyskland er optaget i Folkeforbundet, Locarno-Aftalerne traadt i Kraft og vor Voldgiftstraktat med Tyskland bragt i Stand. Det er Kendsgerninger, vi maa regne med, og der er ogsaa indenfor Partiet Venstre Folk, som regner med dem. Jeg behøver i saa Henseende blot at henvise til de Udtalelser, som er fremsat af et meget æret Medlem af Partiet Venstre, nemlig Hr. Hanssen-Nørremølle. Vi ved alle sammen, at da Locarno-Aftalerne traadte i Kraft, og Tysklands Optagelse i Folkeforbundet havde fundet Sted, skrev Hr. Hanssen-Nørremølle i sit Blad „Hejmdal“, at dette maatte give sig positivt Udtryk i Danmarks Militærordning. Nu var Tiden inde dertil. Jeg beklager, at man ikke har villet følge det nævnte ærede Medlem af Partiet Venstre, som uden Tvivl har lige saa megen Forstaaelse af dette Forhold som den højtærede Minister, hvad man sikkert vil indrømme. Men foreløbig ser det altsaa ud til, at man ikke vil anerkende dette fra den Side.

Den højtærede Minister var i særlig Grad inde paa den almindelige Værnepligt og fremsatte i den Forbindelse nogle Bemærkninger, som var ret ejendommelige. Han syntes altsaa, at den almindelige Værnepligt var, jeg havde nær sagt, det eneste saliggørende, at den var Blomsten af demokratisk Tankegang. Jeg vil dertil gerne sige, at mig forekommer det, at den almindelige Værnepligt er den moderne Form for Slaveri, ikke andet. Naar man tvinger en Mand, har det ikke noget som helst med Demokrati at gøre. Tværtimod, alt, hvad der hedder Demokrati, er bygget paa Frihed, saaledes har jeg i hvert Fald forstaaet det; den inderste Tanke i Demokrati maa være Frihed. Men med den almindelige Værnepligt forholder det sig stik modsat; alt, hvad der hedder Individualitet, forsvinder fra den unge Mand, som man putter i Trøjen, han bliver, om jeg saa maa sige, et uniformeret Nummer, hverken mere eller mindre. Derfor har almindelig Værnepligt saa uhyre lidt